

Paavo-ukin tarinoita

Lumottu saari

Paavo Penttinen

PAAVO-UKIN TARINOITA

Lumottu saari

© 2024 Paavo Penttinen

Teksti: Paavo Penttinen

Kuvat: Iida Lepola

Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-7248-5

Sisällys

Isla de Vulcanus	5
Ylivelho Aurolius punoo juonia.....	8
Aeloria toteuttaa annetun tehtävän.....	10
Peikko saapuu saarelle	13
Rikkoutuuko lupaus	15
Menninkäisen kosto.....	23
Suuren luolan arvoitus.....	25
Vuoren toisen luolan asukas	30
Julma Runar ryöstöretkellä.....	32
Talven ja jään kuningas Boreasis	42
Kaamosjuhla	45
Jölland lentää merelle.....	50
Kettukorvessa tapahtuu kummia	54
Leevin palaa etelästä.....	63
Viisastenkerho kokoontuu	67
Jöllandin matka Korvatunturille.....	71
Jölland matkaa kotiin	76

Isla de Vulcanus

Tapahtuipa eräällä pienellä tulivuorisaarella, joka tunnetaan kaikkialla nimellä Isla de Vulcanus. Tuo yksinäinen pieni saari sijaitsee kaukana täältä monien maiden ja vuorten takana, keskellä suurta valtamerä. Saaren laidalla olevan kylän asukkaat olivat tunnetusti ahkeraa ja tunnollista väkeä. He uurastivat kesäisin pelloillaan ja paimensivat karjaa niityillä.

Kylän laidalta johtavan kapean tien päässä oli kalasatama ja aina iltaisin siellä keinui muutamia mereltä palanneita sinivalkoisia kalastusveneitä kiinnitettynä paksuilla köysillä satamalaituriin.

Palattuaan mereltä kalastajat lastasivat pyydystämänsä kalat jäälaatikoihin, joissa ne kuljetettiin edelleen myytäväksi kauppoihin ja torille.

Suuret, merilokit odottivat aina satamassa kalastajien paluuta, pulleiden kalojen toivossa. Usein joku hyväsydäminen kalastaja heittikin niille joitain kaloja, koska ne olivat kärsivällisesti odottaneet heitä.

Saaren keskellä sijaitsi korkea tulivuori, mutta onneksi se ei ole toiminut ainakaan sataan vuoteen ja sen jylhä kraatterikin oli täytynyt sadevedellä.

Mutta joskus, aivan yllättäen, se muistaakin olevansa aivan oikea tulivuori ja silloin se puhaltaa kraatteristaan paksun höyrypilven taivaalle ja saa jopa maan vavahtelemaan.

Saaren kalastajakylän talot olivat pieniä olkikattoisia puutaloja, joiden seinät oli maalattu punaisiksi. Vaikka kylä olikin pieni, se näytti todella ihastuttavalta. Mereltä katsottuna saari näytti suorastaan maalaukselliselta, kun sen rannalla olevan kalastajakylä takaa näkyi upea kuninkaanlinna ja hieman kauempana siitä oli mahtava tulivuori.

Kylän harvalukuiset hiekkatiet olivat kapeita, joissa jalankulkija saattoi vain vaivoin ohittaa kärryä vetävän hevosen, jos nyt sellainen sattui joskus vastaan tulemaan.

Saarella kuljettiin jalkaisin tai hevosella, niinpä hevonen kuului lähes jokaisen kodin talliin. Sunnuntaisin kylänväki kulki kirkkoon upeilla rattailla, joita hyvin hoidetut hevoset vetivät pitkin raittia kirkonmäelle.

Kylästä johti myös hyvin hoidettu tie kuninkaanlinnaan. Sen molemmin puolin oli ruusupensaita ja ne näyttivät upeilta kukkaloistossaan suurien kirsikkapuiden alla. Kuninkaanlinna oli upea ja sen takaa avautui kaunis puutarha, joka oli täynnä hyvin hoidettuja istutuksia, patsaita ja useita suihkulähteitä.

Lempeä kuningas Göran III hallitsi pientä saarivaltakuntaansa viisaasti ja oikeudenmukaisesti. Hänellä oli myös kaunis puoliso nimeltään Charlotta ja kaksi suloista lasta, Eleonoora ja Rikhard.

Lapset saivat leikkiä linnan puutarhassa toisten lasten kanssa, aina silloin kun kuninkaalla ei ollut korkea-arvoisia vieraita. Linnan katolla olevassa lipputangossa liehui aina suuri, kultaisella vaakunalla koristettu viiri.

Kesäisin kylän lapset telmivät omilla pihdoillaan ja joskus heidän äänten yli saattoi kuulla koiran haukahtavan ystävällisesti satunnaiselle ohikulkijalle. Kapealla hiekkatiellä kulki joskus hevonen vetäen kärryä, minkä päällä istui talonpoika ohjaksissa ja samalla hän hyräili hiljaa jotain saarelaisten ikivanhaa laulua.

Isla de Vulcanus oli tuohon aikaan aivan tavallinen, pieni kaunis saari keskellä suurta valtamerä, jossa arki sujui suorastaan unettavan rauhaisasti. Kylässä asukkaat olivat tuttuja keskenään ja jäivät kohdatessaan vaihtamaan kuulumisia. Heillä oli tapana auttaa toisiaan peltotöissä ja jos joku tarvitsi apua, vaikka vuotavan katon korjatakseen.

Saaren kalastajat matkasivat varhain aamulla merelle kokemaan verkkojaan ja palasivat sieltä iltaisin, veneet täynnä pulleita kaloja. Lokit kyllä aavistivat, mitä venettä milloinkin kannatti seurata, sillä jossain veneessä kalat näyttivät niiden mielestä pulleimmilta.

Saarella tapahtumia olivat vuosittain pidettävät urheilukilpailut ja niiden yhteydessä pidettävät myyjäiset, jonne yleensä lähes kaikki toivat herkullisia leipomuksiaan myytäväksi. Kylällä pidettävät juhlat toivat vaihtelua rauhalliseen arkeen ja tietenkin niihin saivat osallistua aina kaikki asukkaat ja heidän vieraansa. Mutta pian tuon saaren unelias rauha tulisi järkkymään.

Ylivelho Aurolius punoo juonia

Kauan, kauan sitten tuon rauhallisen saaren tapahtumat saivat kuitenkin aivan yllättävän käänteen, kun ylivelho Aurolius oli kuullut asukkaiden valittavan, kuinka raskasta heidän työsaarella oli.

Tuon kuultuaan ylivelho päätti antaa asukkaille mahdollisuuden kokeilla, voisivatko he olla yhtä luotettavia kuten velhot ja haltiat. Jos näin olisi, silloin hän palkitsisi heidät runsaasti ja saaren asukkaat saisivat elää aivan yhtä loisteliasta ja huoletonta elämää kuin haltiat ja velhotkin elivät. Saarella ei

kenenkään tarvitsisi enää uurastaa ruokansa eteen, eikä myöskään rajuilmat tai taudit piinaisi koskaan. Mutta ensin heidän oli läpäistävä ylivelhon asettama uskollisuuskoe.

Isla de Vulcanus sijaitsi kaukana merellä, joten sen asukkaat joutuisivat aivan itse selviytymään kokeesta ja päättämään samalla tulevasta kohtalostaan.

Ylivelho pyysi luotetuimman ystävänsä, Aelorian, valvomaan ja toteuttamaan hänen asettamansa vaativa koe.

Aeloria oli viisas ja taitava haltia, hänellä oli yllään kaunis tähtikuvioitu mekko ja vyötäisillään kultainen vyö. Harteilla hän kantoi vaaleansinistä taikaviittaa. Tuon voimallisen taikaviitan Aeloria oli saanut lahjaksi itseltään ylivelholta, tämä vieraillessa hänen syntymäpäivillään.

Vaativaa tehtävää varten Aelorian oli etsittävä saarelta sopiva kasvupaikka pienelle puuntaimelle. Se hänen tuli istuttaa valitsemaansa paikkaan ja sitten kun puu kasvaisi täyteen mittaansa, se tuottaisi kauniita ja hyvänmakuisia hedelmiä. Mutta juuri tuon puun hedelmiin ei saanut kukaan saaren asukkaista koskea.

Niiden syöminen oli ankarasti kielletty. Jos joku erehtyisi syömään niitä, silloin saarta suojeleva taika peruttaisiin ja siitä seuraisi ankara rangaistus. Mutta jos kyläläiset pystyisivät noudattamaan sääntöä, he saisivat elää huoletonta ja onnellista elämää saarellaan.

Niin kauan kuin asukkaat pitivät vaaditun lupauksen, siellä vallitsisi suotuisa sää ja pellot tuottaisivat joka vuosi runsaan sadon. Heillä kaikilla olisi ruokaa yllin kyllin ja riittävästi varallisuutta hankkia, mitä he ikinä elääkseen tarvitsisivat.

Aeloria toteuttaa annetun tehtävän

Eräänä kuulaana syyskesän päivänä Aeloria päätti panna täytäntöön saamansa tehtävän ja matkasi saaren rantaan satakielten vetämällä helmenvalkoisella pilvivaunullaan. Saavuttuaan rantaan hän nousi vaunustaan ja seisoi tovin ihaillen saaren pientä kalastajakylää sekä sitä ympäröivän luonnon kauneutta. Katseltuaan rannalla hetken hän asteli verkkaisesti, kylän halki

johtavaa kapeaa polkua pitkin läheiseen metsään, missä suurten puiden oksilla istui monenvärisiä lintuja ja niiden suloinen laulu täytti koko metsän. Lintujen laulu kuulosti metsässä aivan siltä, kuin siellä metsänhaltia olisi soittanut jotain suurta ja ihmeellistä soitinta.

Pehmeät sammalmättäät olivat täynnä syötäviä marjoja ja polun vierellä kasvoi runsaasti kukkia. Jonkin matkaa kuljettuaan haltia saapui varjoisalle aukiolle, joka oli kokonaan sammaleen peittämä. Aukion keskellä näkyi kirkasvetinen lähde, mistä virtasi pieni puro, iloisesti solisten ja kadoten aukiolta metsään. Paikka oli suorastaan lumoavan kaunis ja rauhallinen, juuri tällaista paikkaa Aeloria oli etsinytkin.

Täällä taikapuu saisi kasvaa kenenkään häiritsemättä, mietti Aeloria. Eikä sen kielletyt hedelmätkään houkuttelisi liikaa asukkaita, koska aukio oli riittävän kaukana kylästä. Hänen mielestään aukio oli täydellinen kasvupaikka ja varmasti myös ylivelho olisi tyytyväinen paikan valinnasta.

Paavo-ukin tarinoita - Lumottu saari vie lukijansa jännittävälle satumatkalle eräälle kaukaiselle saarelle, keskelle suurta valtamerta. Vanhalla tulivuorisaarella alkaa tapahtua outoja asioita, kun mahtava ylihaltia Aurolius halusi asettaa saaren asukkaat koetukselle. Kokeen onnistumista saapuu valvomaan suuri ja ruma peikko, minkä otteet kovenevat asukkaiden petollisuuden paljastuttua. Kaiken lisäksi saaren rikkauksista saa vihiä taitava ja häijy merirosvokapteeni miehistöineen, joka ei jätä asiaa sikseen.

Kirjan tarinassa on jännittäviä käänteitä ja lämmintä huumoria, joka kutkuttaa vanhempien lukijoiden nauruhermoja, mutta tarinaan sisältyy myös paljon inhimillisiä tunteita. Vauhdikas tarina pitää otteessaan aina tarinan yllättävään loppuun saakka. Kirjan kuvat on maalattu taidokkaasti ja ne ruokkivat lisää lukijan mielikuvitusta.

Kirjan ikäsuositus on 6v ylöspäin

